

— Охо, бае Кукурячко! — отвърща Минзухарътъ, — добре сме се видѣли! Какво ще речешъ, ха? Май че Пролѣтъта дошла.

— Дошла ами! Не видишъ ли каква свѣтлина, какво чудо!

— Ха, ха, ха, ха! — се смѣеше Синчецътъ и гледаше къмъ планината. Той виждаше лжчътъ и не можеше да се сдържи отъ радостъ.

До лжчътъ долетѣха и други лжчи, до тѣхъ други, и после други и други. Цѣлата земя плувна въ блѣсъкъ и топлина.

— Елате, другари! — каза първиятъ лжчъ, — да обходимъ земята и да сторимъ широкъ пжтъ за Пролѣтъта.

Всичко се нагизди. Пролѣтъта пжтува по земята и всички трѣбва да се облѣкатъ въ най-хубавитѣ си премѣни.

Треви и цвѣтя изпъстриха поляни и гори. Каdifяни мжхове покриха планински върхове. Водитѣ въ потоцитѣ се втурнаха мжтни и буйни. Листата по дърветата станаха яснозелени и крѣхки, а тукъ-тамъ и бѣлъ цвѣтецъ се виждаше по клончетата.

Събраха се лжчитѣ на връхъ планината и пакъ заговориха.

— Има ли още неразбудени? — попита най-малкиятъ.

— Ехе, колко работа имаме още! — отвърна най-големиятъ.

И тѣ се втурнаха пакъ по земята. Следъ тѣхъ припикаше тѣхниятъ слуга — вѣтърътъ и чакаше заповѣди. Следъ дебелитъ снѣгове оставаше влага, която трѣбваше да си отиде. Вѣтърътъ се грижеше за това.

Всрѣдъ тревицата, полско паяче помръдваше дълги пипалца. Оттатъкъ нѣкаква малка мушица се канѣше да полети.

— Какво има?

— Изглежда, че пролѣтъта е дошла!

— И мене тѣй ми се струва!

— Я гледай свѣтлина, я гледай чудо!

Като минуваха надъ села и градове, лжчитѣ се спрѣха надъ малко селце, кацнало въ гиздава старопланинска пазва.